

Egy felest kérek. Mondja, miért bámul?

Büdös vagyok? Felhajtom, és megyek már.

Az én pénzem se rossz, ha jó a másé,
és megdolgoztam érte, úgy bizony,
ne nézzen így rám, ez is csak egy munka –
naná, hogy szívesebben ladikoznék
akárhol másutt, mint az Akherónon.

Úgy tudja meg, nekem is van szívem,
de otthon tartom a komódfiókban.

Nem vagyok senki, csak egy hivatalnok.

Érkeznek sorban, én meg beeresztem,
akinek minden papírja rendben van.

A szabály az szabály. Hiába könyörög
a csonttá aszott, a csonttalanra tördelt,

vagy akinek kifolyt mindkét szeme,
vagy akiről kormos, zsíros cafatban

foszlik a bőr és szétfőtt az agya,

vagy aki meg sem érti, mi végre

áll itt a parton, hisz pár perce még

jót röhögött utastársa viccén,

majd újra rálépett a gázpedálra.

Hiába jönnek azzal, hogy bocs, ez tévedés volt,

hogyan fiatal vagyok még,

hogyan otthon sír a gyerek,

hogyan annyi mindent kéne még gyorsan rendbe tenni,

hogyan nem voltam még boldog.

Én nem tehetek róla.

Én nem tehetek arról, ha valakinek nincs

még útlevele sem. Ma is volt egy muksó,

szégyenkezve állt, mert kilökték a sorból,

félénken vigyorgott, s Kerberosznak adta

szétroncsolt lépét, hátha ettől

valaki végre kedves lesz vele.

Pedig ki van írva: hozott szervekkel

tilos etetni az elaggott kutyát,

mert mindent összehányta.

Szóval, ne nézzen rám ilyen sötéten,
nem társalogni jöttem, csak álomtalanul
aludni vágyom egy hosszú nap után.

Úgyhogy, kérem,

lökje már ide az ötödik felel.